

SEBŐK ZSIGMOND

**DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR
ÉS A LABDARÚGÓK**

Az F. L. K., vagyis a Ferencvárosi Labdarúgó Klub derék csapata búsan ült az asztal körül. Váratlan csapás érte a derék fiúkat, akiket addig nem győzött le semmiféle labdarúgó csapat. Sem cseh, sem osztrák, sem német, sőt angol sem.

Windsor (ejtsd: Vindzor) angol városba is eljutott a ferencvárosiak legyőzhetetlen híre. Ebben a városban rúgta a labdát a legkitűnőbb angol csapat, mely címül városa nevét viselte.

- Nem engedjük - mondták a windsoriak -, hogy a magyarok legyőzhetetlennek tartsák magukat, mikor a Windsor is a világon van.

Ezzel megüzenték a ferencvárosiaknak, hogy három hét múlva meglátogatják őket Budapesten egy kis barátságos mérkőzésre.

A Ferencvárosi Labdarúgó Klub lelkes örömmel fogadta a kihívást. Régóta vágytak már összemérni ügyességüket a windsoriakkal, de eddig nem volt rá alkalom. Tüstént válaszoltak, hogy szívesen látják a híres angol labdarúgókat, csak tessék, jöjjenek.

Ámde alig küldték el a levelet, mindjárt meg is bánták. Lakatos, a ferencvárosiak rettegett csatázója, aki mindig a legtöbb labdát rúgta az ellenfél kapujába, egy szerencsétlen ugrásban kifecskendezte a lábát. Az orvosok ugyan azzal vigasztalták Lakatost, hogy a balesetnek nem lesz semmi rossz következménye, de labdát - csak három hónap múlva rúghat. A windsoriak pedig három hét múlva megérkeznek.

- Úgy elvernek minket, mint a kétfenekű dob - mondták kétségbeesetten a csapat kapitányai.

- Senki sem helyettesítheti Lakatost - sóhajtott a kapus.

- Senki, senki - mormogta a csapat. - Lakatos nélkül belakathatjuk a boltot.

- Nem üzenhetnők meg a windsoriaknak, hogy a meccset elhalasztjuk három hónappal? - kérdezte egy fiatal tag.

Erre a kérdésre mindenki fölháborodott. Egyszerre kiabált valamennyi a közbeszólóra:

- Micsoda? Mi, a ferencvárosiak, meghátrálunk? Szégyenszemre haladéktól kunyorálunk? Hiszen a Kálvin téri kút vízkádó fejei is elpirulnának szégyenükben és az elevátor a Dunába omlana elkeseredésében!

- Hát inkább megverjenek?

Az ám, szégyen a meghátrálás, de a vereség sem dicsőség. A csapat elhallgatott és nagyokat sóhajtott. Már látták a kapujukba röpködő angol labdákat.

- Megvernek, megvernek! Tíz gól nulla ellen. Brr!

Egyszerre felpattant az ajtó és berohant egy ifjú.

- Diadal, diadal! - kiáltotta.

- Mi történt? Meggyógyult Lakatos? Talán berúgta a betegség labdáját a pokol kapujába? Tőle kitelik.

Így kiabáltak összevissza a klub tagjai. Az ifjú intett, hogy engedjék beszélni.

- Nem gyógyult meg Lakatos, de találtam Lakatosnál is jobb góllövőt.

Erre elpárolgott a fiúk jókedve.

- Ugyan, ne bolondozz - mondták -, Lakatosnál nincs jobb.

- Micsoda? Nincs? - kiáltotta az ifjú. - Az én emberem egymaga elegendő, hogy a világ legjobb csapatát legyőzze.

- Aztán hogy hívják ezt a csuda játékost?

- Dörmögő Dömötörnek.

- Hol láttad?

- A siófoki sporttelepen.

- Hát majd megnézzük és megtapasztaljuk, mit tud.

Másnap már leszállt Siófokon a Déli vasút gyorsvonatáról négy ferencvárosi labdarúgó. Az állomáson egy sportsipkás ifjúval találkoztak, akinek kendővel fel volt kötve a karja.

- Merre van a sporttelep? - kérdezte az ifjútól Barinkay Feri, a ferencvárosi labdarúgók kapitánya.

- Jöjjenek velem. Majd elvezetem.

Az ifjak bemutatkoztak. A siófoki fiúnak Galgóczy Jani volt a neve. A helybeli labdarúgó csapat tagja volt. Megindultak. Az állomás előtt is láttak egy sportsipkás ifjút, akinek a lába volt bepólyázva és mankón bicegett.

- Ez a fiú is labdarúgó? - kérdezte Barinkay.

- Igen. Ő is a mi csapatunk tagja.

- Ej, ej, hiszen a siófoki labdarúgók, úgy látom, mind sebesültek. Mi ennek az oka?

- Dörmögő Dömötör.

- Hogyhogy?

- Hát, kérem, ahol Dörmögő Dömötör játszik, ott nem nő több fű, nem terem az ellenfélnek gól, csak kéz-, lábficamodás s egyéb ilyen jó.

- Annyira erőszakoskodik?

- Dehogya. Hiszen épp az a vicc, hogy nem erőszakoskodik. A legkorrektebben játszik. De ha ő egyet fordul, mindenki elterül a földön, aki körülötte van. Oly iszonyatos az ereje.

Eközben kiértek a sporttelepre. Ott éppen javában rúgták a labdát, azaz hogy rúgták volna, ha Dörmögő Dömötörtől a labda közelébe értek volna. De az ő széles vállától senki sem jutott hozzá, s azok, akik megpróbálták áttörni az eleven bástyafalat, ott nyögdecselek a porban.

Dörmögő úr apró, pici rúgásokkal lökdöste előre, az ellenfél kapuja felé a labdát, mindig vigyázva arra, hogy messzire ne guruljon tőle. A kapu közelében azután nagyot rúgott rajta... Hej, micsoda rúgás volt az! A kilőtt ágyúgolyó nem repül oly gyorsan s oly szörnyű erővel.

Az ellenfél kapusa a labda elé ugrott, de csak azt nyerte vele, hogy a labda őt is a levegőbe kapta és együtt vitte be magával a kapuba.

- Ez a mi emberünk! - kiáltotta lelkesülten Barinkay. - Az angoloknak befellegzett.

- Mondtam, ugye? - szólt elégtétellel Donner Misi, az az ifjú, aki a legyőzhetetlen labdarúgóról szóló hírt vitte a ferencvárosiaknak.

- Most hát az a fő, hogy ezt a kincset megszerezzük a Ferencvárosnak.

Egyszerre észrevették, hogy a csíkosak, vagyis a Dörmögő pártjabeli labdarúgók, nyugodtan állnak, társalognak a helyükön, a kapus pedig az egyik háttérővel a földön ül és kártyázik.

- Miért nem mozognak a csíkosak? - kérdezte Barinkay Galgóczytól.

- Minek? - felelte ez vállát vonva.

- Hát hogy legyőzzék a sötéteket. (Az ellencsapat volt a sötét.)

- Hiszen ott van Dörmögő Dömötör.

- Hátha ide rúgják a labdát a sötétek?

- Ki rúg ott, ahol Dörmögő Dömötör rúg?

Ebben a percben nagy éljenzés és taps hallatszott.

- Miért tapsolnak?

- Most rúgta Dörmögő Dömötör a huszonnegyedik gólt.

- És az ellenfél?

- Az? Most kalimpál negyvenedszer.

- Kalimpál? Hol?

- Hát a földön.

Csakugyan éppen akkor tápászkodott föl a földről három sötét. Egyik az oldalát fogta, a másik bicegett s a harmadik a hátát tapogatta.

- De mit szól a bíró ehhez az erőszakos játékhoz?

- Semmit. Dörmögő Dömötör nem nyúl se kézzel, se lábbal senkihez, ő csak mozog... de ahol ő mozog, teringette, ott ropog. Ropog a csont. No, de vége a játszmának.

- Ki győzött?

- Dörmögő Dömötör. Huszonnégy... nulla ellen.

- Szeretnék beszélni azzal a Dörmögővel - mondotta Barinkay. - Hol szólítsuk meg?

- Akár itt.

Barinkay és társai nemsokára bemutatkoztak a tekintélyes úrnak.

- Van szerencsénk bemutatni magunkat - szólta Barinkay. - Mi vagyunk a Felk.

- Örvendek a szerencsének - felelt a ténsúr. - Én vagyok a Silk.

(Aki nem tudná, mit jelent a Felk meg a Silk, annak megmagyarázom, hogy az első F. L. K.-t, azaz Ferencvárosi Labdarúgó Klubot és a második S. L. K.-t, vagyis Siófoki Labdarúgó Klubot jelent.)

- Mélyen tisztelt hazafi! - kezdte Barinkay -, ön talán értesült már arról, hogy a Windsor kihívta a Felket.

- Hallottam - bólongatott a ténsúr. - Magam is megnézem azt az érdekes mérkőzést. Magam is tapsolni fogok a Felknek, mikor legyőzi az angliust.

- Sajnos, a győzelem nem bizonyos. Legjobb csatázónknak, Lakatosnak a lába kificamodott.

- Hehehe. Valami jó családból való labdarúgóval került össze, ugye?

- Nem éppen. Szerencsétlen ugrás okozta a bajt. És széles Magyarországon Lakatost csak egy ember tudná helyettesíteni...

- És az az ember is mackó, hehe - nevetett a ténsúr.

- Tessék? Nem értettem, mire céloz, kedves kolléga.
 - No, nem baj. Hát mit kíván tőlem a derék Ferencváros?
 - Hogy lépjen be a mi csapatunkba és segítsen legyőzni az angolokat.
 - Topp! - felelt a ténsúr. - Itt a mancsom, nem disznóláb. Szívesen belépek az urak közé s szerényke kis tehetségemmel igyekezni fogok méltóvá tenni magamat a híres ferencvárosiakhoz. Előbb azonban Kassára kell mennem.
 - Labdarúgásra?
 - Igen. A kedves kassai kollégáknak megígértem, hogy náluk is berúgok egy pár orrot... azaz, nem: bordát... nem, nem azt: hanem labdát.
- Szíves kézzorítással váltak el a ferencvárosiak Dörmögő úrtól, aki megígérte, hogy egy hét múlva meglátogatja a Felket. Mikor távozóban voltak, vették észre, hogy Dörmögő úron kívül még egy alak van jelen. Az alak nagyon hasonlított a legyőzhetetlen labdarúgóhoz. Az ismeretlen hozzájuk csatlakozott, mikor távoztak.
- Maguknak is kevés ám a sütnivalójuk - mondotta az alak, mikor a nagyvendéglő felé mentek.
 - Miért? - kérdezték a ferencvárosiak.
 - Mert előttük van a világ legnagyobb bajnoka... oszt' mégis azt a Dörmögő urat kéri föl, hogy lépjen közéjük.
 - És ki az a nagy bajnok? - kérdezte Barinkay.
 - Ez az úr, itt ni! - szolt az ismeretlen a saját mellére bökve.
 - Uraságod? Mi a becses neve, kérem?
 - Tudom, hogy nagyot fognak éljenezni, ha meghallják az én híres nevemet. Az én nevem... Hörpentő János!
- Ezzel büszkén kidüllesztette a mellét. A ferencvárosiak összenéztek.
- Sohasem hallottuk a sportban ezt a nevet. Miféle bajnok uraságod?
 - Európa evőbajnoka - felelt a bátya.
 - Hja, csak evőbajnok? - mondták nevetve a ferencvárosiak.
 - Nemcsak evőbajnok - felelt gögösen a bátya -, hanem ivőbajnok is. Egyhuzamban megiszom én egy hordó bort.
 - Már azt nem hiszem - mondotta Barinkay.
 - Hát fogadjunk. Látja ezt a hordó bort? (Éppen a vendéglő söntése mellett haladtak.) Megfizeti ezt a hordó bort, ha én bajnokilag egyhuzamban kihörpentem?
 - Meg.
- Hörpentő bátya fölemelte a nagy hordót, a csapat kilökte belőle és a nyílást a szájára illesztette. S mikor letette a hordót, üres volt. Álmélkodtak is a nézői.
- Ez volt az ivőbajnok. Most következik az evőbajnok - mondotta a bátya. - Ki fogad velem, hogy egy ültömben megeszem egy borjút?
 - Dehogy fogadjunk, inkább elhisszük - kiáltották a ferencvárosiak és sietve elmenekültek a nagy bajnok elől, aki a hordó bort úgy kihörpintette, mint más a pohár vizet. Nem volt kedvük a hordó bor után a borjút is megfizetni.

- A gyávák! - morogta a bátya. - A nyavalyás labdarúgói nem tudják méltányolni az igazi bajnokot! Ahelyett, hogy kapva kapnának rajtam és tyúkkal, kaláccsal, borjúval maguk közé édesgetnének, hát megfutnak.

Budapesten csakhamar híre terjedt annak, hogy a Felk milyen kitűnő labdarúgóra tett szert. De eljutott a hír az angol labdarúgók közé is és a Windsor megdöbbenve hallotta, hogy az ellenfél csapatában milyen félelmes és legyőzhetetlen góllövő van.

- Eredj, Fred, Budapestre - mondták a windsoriak a kapitányuknak -, és nézd meg azt a gólkirályt. Hadd tudjuk meg, mi igaz a hírből...

Fred egy előkelő angol hajótulajdonos fia volt. Apjának húsz nagy kereskedelmi gőzöse járt a tengeren és egész sereg mindenféle egyéb hajója a világ minden nagy folyamán és taván.

A Windsor kapitánya haladéktalanul Budapestre utazott és a Hungária nagyfogadóban szállt meg. Ablaka a Dunára nyílt s mikor kitekintett, nagy öröme apja egyik hajóját pillantotta meg a folyamon. A *Hollószárny* nevűt.

Fred a hajóhoz sietett. Burness (ejtsd: Börnessz) kapitány, a hajó parancsnoka, nagy örömmel üdvözölte a fiatalabbik gazdáját.

- Hollá, Fred! - kiáltotta. - Mi szél hozott téged erre?

- A Windsor meccsének a dolgában jöttem - felelt Fred. - Mondja csak, Tommy bácsi, nem hallotta hírét miszter Dörmege, a Felk csatárának?

- Nem én, fiam. Csak tegnap érkeztem Budapestre Romániából. De van nekem itt egy hajóstiszt, aki néhány év előtt Magyarországon élt és ismerős a magyar sportkörökkel. Hé, Harry!

Fiatalember jelent meg a kabinban.

- Harry, ismeri ezt a nevet: Dermege?

- Dörmege - javított Fred a hajóskapitány szaván. - Csatázó a Felkben.

- Ismerem - felelte Harry -, de nem Dörmege, sem Dermege, hanem Dörmögő Dömötör.

- Dör-mör-dör-tör - hebegte a kapitány. - Borzasztó! - Dörgörmör... Ha egy esztendeig gyöt-röm a nyelvemet, sem tudom kimondani.

- Hol van most ez az úr? - kérdezte Fred.

- Kassán - felelt Harry. - Éppen ma olvastam egy budapesti lapban, hogy holnap délután egy csapat kebelében megmérkőzik a kassaiakkal.

- No, akkor sietek Kassára. Nemsokára indul a vonat. Isten áldja meg Tommy bácsi!

Fred másnap délután a kassai sporttelepen nézte a mérkőzést. Hosszú volt a Fred arca, de minél tovább nézte Dörmögő urat, annál hosszabbra nyúlt.

Dörmögő úr remekelt s az ellencsapat egyetlen gólt sem tudott csinálni. A játék után Fred ezt a sürgönyt menesztette haza:

„Hír igaz. Mit tegyek?”

Estére megérkezett a válasz.

„Tedd ártalmatlanná, bármi áron.”

Másnap délután ugyanazzal a vonattal utazott vissza Budapestre Fred, mellyel Dörmögő úr. A Fred kupéjában még egy utas ült: egy hegyes orrú, vörös képű, zseké sapkás alak, aki bizalmas vigyorgással így szólította meg útitársát:

- Windsor?

- Ismer engem? - kérdezte Fred.

- Hogyne. Azt is tudom, mi bántja uraságodat.

- Hát mi?

- Útitársunk, Dörmögő Dömötör úr bántja, aki kétéssé teszi a Windsor győzelmét. De én meg tudom ám mondani, hogyan lehet az urat ártalmatlanná tenni. El kell lopni őt.

- Ellopni? Száz koronát adok, ha megmondja, mi módon.

- Egy szót mondjon neki és megy a tisztelt úr után, mint a medve, akinek karika van fűzve az orrába. Ez a szó: vacsora. Hívja meg egy díszvacsorára és oda viheti, ahova akarja.

- De hiszen nem is tudok vele beszélni... hacsak románul nem tud.

- Éppen hogy ért ezen a nyelven. Valamikor a máramarosi havasokban élt.

Az angol kifizette a száz koronát a komának (mert Róka koma volt a hegyes orrú). Azután a legközelebbi állomáson ezt sürgönyözte a *Hollószárny* kapitányának:

„Esti vonathoz, a kőbányai állomásra automobilt kérek. Hajón, legalsó kabinba, húsz fogásos vacsorát tiszteknek és két vendégnek. Hajó indulásra készen legyen. Mély titoktartás.”

Robogott a vonat. Óra óra után múlt. Leborult az est és az éj. Kőbánya előtt Fred benyitott Dörmögő úr kupéjába s így szólt hozzá:

- Üdvözlöm önt, nagy férfiú, a budapesti külföldiek nevében, akik ezennel meghívják az ön tiszteletére rendezett díszlakomájukra. (Ezzel szemet hunyorítva, barátságosan oldalba bökte a ténsurat.) Húsz fogás! Húsz finom étel!

- Díszlakoma! Húsz fogás! - szólt felragyogó szemmel a ténsúr. - Örvendek a húsz fogásnak... azaz a szerencsének! Örülök, hogy már külföldre is eljutott jó étvágyam... azaz jó rúgásaim híre. És hol lesz ez a bankett?

- Az meglepetés. Itt Kőbányán várja uraságodat az automobil, mely a lakoma színhelyére viszi. De már Kőbányán is vagyunk!

A ténsúr Fred társaságában kiszállt. Az automobil már ott berregett s villámgyorsan repítette őket a Duna-partra.

- Látja azt a hajót, Dörmögő úr, ott a Duna közepén? - kérdezte Fred a ténsúrtól. - Azon lesz a lakoma. Ez a meglepetés. De itt a csónak. Szálljunk be.

A tekintetes úr gyanútlanul betelepedett kísérelőjével a *Hollószárny* csónakjába. Gyorsan eveztek a hajó felé.

A hajó kivilágított ablakai barátságosan csillogtak a tekintetes úrra.

- Ej, de kedvesen nevet ide az a húsz tál... azaz, az a húsz ablak, vagy nem tudom, hány ablak - mondotta a tekintetes úr.

- És milyen pompás lesz, vacsora közben, a sétahajókázás - szólt Fred.

- Sétahajókázás? Jó gondolat... Már alig várom, hogy sétahajókázzon az a húsz tál... vagyis Dörmögő bácsi.

A csónak a hajóhoz ért, melyről lépcsőt bocsátottak alá. Fred és Dörmögő úr fölmásztak a szűk lépcsőfokon, miközben a ténsúr egyre mormogott:

- Hús lépcső... hús fogás... hús tál... hús tányér...

A matrózok a fedélzeten álltak katonás sorban. Tisztelegtek az érkezőknek.

- Minden rendben van, Tommy bácsi? - kérdezte Fred.

- Az utolsó csavarig - felelte a kapitány.

- Van szerencsém bemutatni mister Dörmögőt, a híres csatázót - szólt Fred.

A ténsúr megrázta a kapitány kezét.

- Örvendek a szerencsének, urak - harsogta. - Üdvözlöm a budapesti külföldieket, a budapesti belföldieket, a budapesti hús fogást, a budapesti hús tálalt... Mondhatom, urak, olyan éhes vagyok, mint egy tengeri cápa.

- Hát akkor siessünk asztalhoz - mondotta Fred, aki néhány szót súgott a kapitány fülébe. Azután lépcsőn haladtak lefelé.

Az a terem, melybe benyitottak, a hajó fenekén volt. A közepén terített asztal. Csupa finom tányér, pohár, palack, illatos virág. A vendégek - egytől egyig hajóstiszt és altiszt - már az asztalnál ültek.

- Tessék helyet foglalni - szólt Fred. Azután a kapitány intésére díszbe öltözött matrózok léptek be és felszolgálták az első tál ételt, utána a másodikat, harmadikat... Mély csend volt a teremben, nem hallatszott egyéb a villák, kések zörgésénél és a tekintetes úr csámcsogásánál, mely szinte elnyomta a hajókerék zúgását, ami azt jelentette, hogy a hajó javában halad.

Hej, Dörmögő uram, ne dugja a szemét olyan nagyon a tálakba, kukkantson kissé ki a világba és meglepetve fogja látni, hogy a hajó már elhagyta az összekötő hidat és a Csepel-sziget mentén halad teljes gőzerővel, anélkül, hogy eszébe jutna visszafordulni.

Mikor a huszadik ételt is bekebelezte a ténsúr, fölállott Fred és poharát fölemelve, így szólt:

- Hurrá a nagy labdarúgónak!

- Hurrá, hurrá! - visszhangozta a társaság.

Könnyekig meghatva állt föl helyéről a ténsúr, mancsába vett egy palack pezsgőt, hogy viszonzozza a felköszöntőt.

- Uraim - szólt rezgő hangon -, én szerény medve vagyok és láthatják, hogy lesütöm a szememet, mert érzem, hogy nem érdemlem meg ezt a nagy kitüntetést. Uraim, én szónok sem vagyok, így hát egyszerűen azt kiáltom, ordítom, bömbölöm, hogy, hogy, hogy...

A szerény mackó fölemelte lesütött szempilláit és meghökkenve látta, hogy egyedül van a teremben. Az asztal üres, a szoba üres, a vendégsereget mintha elnyelte volna a Duna. Még különösebb volt, hogy ott, ahol nemrég ajtót, ablakot látott, vastag vaspáncél sötétlett feléje.

„Hát ezekhez mi ütött? - tűnődött magában. - Hova lettek? Miféle tréfa ez? Teringette, mi jut az eszembe? Csak nem ejtettek kelepcébe? Csak nem zártak a hajó fenekére?”

Az ajtónak rohant. Zárva volt. Ki akarta rántani az ablakot. Meg sem tudta mozdítani a vaspáncélt. Kiabált, senki sem felelt, verte öklével az ajtót, rugdalta a falakat, fenyegetődzött, fogát csikorgatta - de mindez nem használt.

- Fogoly vagyok! - hörögte. - És holnapra várnak a ferencvárosiak!

...Barinkay és Brunner, a Ferencvárosi Labdarúgó Klub tagjai, másnap este bekopogtak Lohinaihoz, a híres detektívhez, vagyis titkosrendőrhöz.

- Tanácsát kérjük - mondták.

- Milyen ügy? - kérdezte a detektív, föl sem tekintve a papírlapról, melyet betűzött.

- Egy labdarúgó társunk eltűnt.

- Kicsoda?

- Dörmögő Dömötör.

A detektív erre fölkapta a fejét.

- Az, ugye, aki Lakatost helyettesíti az önök csapatában az angolok ellen?

- Igen.

- Mikor látták utoljára?

- Tegnap utazott el Kassáról a délutáni vonattal. Budapestre tartott. Vele utazott Hörpentő nevű titkára vagy szolgálja, de amíg Dörmögő az első osztályon, Hörpentő a másodikon volt s így útközben nem látta útítársát. Hörpentő megérkezett. Dörmögő nem. Teljesen nyoma veszett. Pedig bizonyosra ígerte, hogy ma meglátogat minket.

A detektív fölkel, föl és alá járt a szobában vagy negyedóráig, anélkül, hogy egy szót kiejtene. A homlokán látszott, hogy nagyon töpreng valamin. Végre így szólt:

- Üljünk kocsiba!

A kocsinak, mikor a három úr beült a bérkocsiba, odaszólt valamit a detektív. A lovak sebesen röpítették a kocsit és a dunaparton álltak meg. A detektív lement a víz szélére, elővette a kézilámpáját és a parton haladva, figyelmesen vizsgálta a földet. Egyszerre megállt s így szólt:

- Az önök barátját ellopták.

- Miért gondolja?

- Ezért ni! Nézzék meg ezt a nyomot. Milyen nyom ez?

Az ifjak a földre hajoltak.

- Óriási, valóságos tányér.

- Ez a Dörmögő úr nyoma. Szerencsére itt föl van szedve a kövezet, tegnap esett és az utcaseprők röstek voltak a dunapartot megtisztítani a sártól, így megmaradt a nyom.

- No de kérem, a labdarúgó nem aranyóra vagy pénzes tárca, hogy ellopják. És ki lopta volna el?

- Az, akinek érdekében volt, hogy Windsort le ne győzzék a ferencvárosiak. Egyébként íme, itt van egy új bizonyíték.

A földön egy Kassáról Budapestig szóló vasúti jegy hevert.

- Ezt Dörmögő úr ejtette ki a zsebéből, mikor a csónakra szállt, mely a *Hollószárnyra* vitte - mondotta a titkosrendőr.

- *Hollószárny*? Mi az?

- Az az angol hajó, mely tegnap este váratlanul, nagy gyorsan, elutazott Budapestről. Ez a hajó most már valahol a Vaskapunál jár. Gyerünk gyorsan telefonálni, talán még feltartóztathatjuk.

- A Felk helyisége közel van, onnan telefonálhatunk - mondotta Barinkay.

Pár perc múlva a labdarúgó klubban voltak. A titkosrendőr a telefonhoz sietett és összeköttetett magát az orsovai határrendőrséggel.

- Kérem feltartóztatni a *Hollószárny* nevű hajót - szólt a telefonba.

- A *Hollószárny* már átkelt a Vaskapu csatornáján - hangzott a válasz.

Lohinai, a titkosrendőr, csalódottan fordult a labdarúgókhöz, akik csaknem megtöltötték a szobát.

- Sajnálom, urak - szólt a detektív -, az angol hajó kisiklott kezünkől. Elhagyta Magyarországot.

- Mit gondol, Lohinai úr, hova vitte Dörmögő urat? - kérdezte Garancsi János úr, egy gazdag kőbányai sertéskereskedő, a Felk buzgó pártfogója.

- A Fekete-tengerre, onnan talán Törökországba vagy Egyiptomba.

- Teringettel! Csak nem teszik meg török szultánnak vagy egyiptomi fáraónak? Igaz, hogy a potroha megvan hozzá.

- No, nem azért - felelt a detektív -, hanem hogy minél messzebb legyen Budapeستől és a mérkőzésre haza ne juthasson.

- De hogyan találta ki egyszerre, hogy az angolok a *Hollószárnyra* csalták Dörmögő barátunkat?

- Egyszerű a dolog. Mi, titkosrendőrök, szemmel tartjuk az idegeneket és tudtam, hogy a Windsor egyik tagja Budapestre érkezett és a Hungáriában szállt meg. Feltűnt tegnap este az is, hogy a *Hollószárny* oly gyorsan elgőzölt Budapestről. Mikor aztán az urak közölték velem, hogy Dörmögő, a legyőzhetetlen gólrúgó, titokzatos módon eltűnt, tüstént tudtam, hogy a Windsor törbe csalta s a *Hollószárnyon* szöktették meg.

- Igen, de a szöktetés sok pénzbe kerül. Miért szórják az angolok a pénzt?

- Ezért, ni!

A detektív elővett a zsebéből egy angol lapot és egyik hírére bökött:

- Olvassák ezt a hírt:

„*Brian polgár tízezer fontot ígért a Windsornak, ha a Felket megveri.*”

Értik már? A tízezer font több mint kétszázezer korona. Ezért érdemes költeni.

Garancsi az asztalra csapott öklével és ezt kiáltotta:

- No, ha az ánglius áldoz, a magyar sem marad el mögötte. Lohinai úr, utazzék tekintetes Dörmögő úr után és hozza vissza bármi áron. A költséget fizetem én.

A ferencvárosi ifjak csüggedt arca föllángolt e szavakra. Dörgő hangon kiáltották: - Éljen Garancsi!

- Szívesen megyek - felelt a detektív -, és ha lehet, visszahozom idején Dörmögő urat.

- De csak úgy, ha magával viszi Hörpentőt, a híres mackó titkosrendőrt - szólalt meg egy vastag hang.

A háttérből a bátya torzonborz feje magasodott elő. Ő volt a szóló.

Harsogó kacaj szállt a levegőbe. Évődve kiabálták a bátya felé:

- No, hiszen, szép titkosrendőr! Mérföldről megismerné mindenki a gyönyörű ábrázatát, meg a nagy buksiját.

- Micsoda? Az urak kételkednek az én tudományomban? - kiáltotta a bátya. - Hát ki tudja megmondani, mivel lehet hazacsalni tekintetes, nemes, nemzeti Dörmögő urat a törökök közül? No, most beszéljete, híresek!

- Halljuk! Mivel, no?

- Ez a varázsszer: a mema - felelte a bátya.

- Mema? Hát az mi?

- Azt se tudják? Látszik, hogy sohasem voltak mackók! Hát tudják meg, hogy a mema: méz, eper, málna, alma. Ezzel nemcsak Egyiptomból, de Bergengóciából is haza lehet csalni ökelmét. Szeretném tudni, hogyan boldogul Lohinai úr nélkülem, ha én nem adok neki ilyen finom tanácsokat?

- No, nem bánom, jöjjön velem - szólt Lohinai mosolyogva -, egy óra múlva indulunk, legyen a Keleti pályaudvaron, de álrúhában.

Aztán Garancsihoz és Barinkayhoz fordult e szavakkal:

- Valami eszembe jutott, amiben segítségemre lehet ez a nagy golyhó!

A Keleti pályaudvaron egy óra múlva két utas szállt föl a keleti expresszvonatra. Az egyik török volt, fején fez virított, a másik egy fehér ruhás szakács. A török: Lohinai, a szakács: Hörpentő volt.

- Miért öltözött maga, bátya, szakácsnak? - kérdezte a titkosrendőr.

- Mert én legszívesebben a konyhák tájékán tartózkodom - felelt a kérdezett.

A vonat megindult és robogott Konstantinápoly, a török főváros felé.

*

Térjünk azonban vissza Dörmögő úrhoz. A tekintetes úr egy napot és két éjszakát töltött a hajóbörtönben. Igaz, pompásan ellátták étellel, itallal, heverhetett kedvére, tehát igazi mackógyógyelete volt, de mi haszna, ha fogoly volt? Azt sem tudta, merre viszi a hajó s mikor harmadnap reggel valami morajra és zúgásra ébredt, így szólt magában:

- Vajon hol vagyunk? Mintha ezer mackó morogna körülöttem.

A Fekete-tengeren voltak. A tenger zúgott. Egyszerre félremozdult az ajtó vaspáncélja s napvilág áradt be hozzá.

- Mister Dermege, szíveskedjék feljönni - hangzott Burness kapitány szava -, átviszük egy másik hajóra.

A tekintetes úr fölballagott a lépcsőn és szétnézett. Alig látott egyebet víznél, csak a háttérben sötétlett a part, meg a közelében egy nagy tengeri gőzhajó kéményei ontották a füstöt.

- És ha nem megyek át arra a hajóra? - kérdezte a ténsúr.

A kapitány a háta mögé mutatott. Ott állt tíz matróz, puskájával reája célozva.

- Jól megfelelt, kapitány uram - nevetett a ténsúr. - Gyerünk! Megyek!

Csónakba szállt, mely a nagy hajóhoz vitte. A hágcsón nagy nehezen fölkapaszkodott a földéltre, melynek egy elkerített tágas részébe vezették.

- Ez lesz, uram, a maga helye - mondotta az új hajó kapitánya. - Itt szabadon sétálhat, de a korláton nem szabad túllépnie. Itt van a hálókabinja is.

A hajó ezalatt megindult és gyorsan nőtt a távolság a nagy hajó és a kis hajó közt, mely utóbbi a part felé haladt. A szárazföld eltűnt. A ténsúr a végtelen tengerre bámult, mikor egyszerre egy papagáj szállott a tenyerére.

- Hát te, papagáj pajtás, hogy kerültél ide? - kérdezte a tekintetes úr, örvendezve, mert a hosszú egyedüllet után jólesett neki az új társaság. - Tyűh, de nagyúri madár lehetsz, hiszen aranyos a lábad!

A papagáj lába ugyanis aranyosra volt festve. Egyszer csak megszólalt az ő töredezett hangján, de magyarul.

- Akarsz-e megszökni, barrátom?

- Akarok - felelt a tekintetes úr, aki szinte elhűlt bámulatában, hogy a papagáj magyarul szólította meg.

A madár nem kérdezősködött tovább, hanem elrepült a hajó másik részébe és leült. A tekintetes úr azt hitte, hogy álmodik. Mert hiszen olyan is volt ez, mint az álom. Akkor, mikor már azt hitte, hogy semmi remény sincs a szabadulásra, egyszer csak megjelenik egy aranyos lábú madár és azt kérdi, tőle, akar-e megszökni?

- Ennivaló madár az a papagáj - mormogta -, valóságos papi. Vajon lesz-e folytatása ennek a szép mesének? Csak már jönne megint az a papi!

Hát nemsokára jött is suhogva, de a csőrében levél volt, melyet a ténsúrnak nyújtott.

- Nekem szól az a levél? - álmélkodott Dörmögő úr. - Vajon ki írja?

Felbontotta és nagy örömeire magyar írást talált benne. A levél így szólt:

„Tiszteletre méltó idegen! Látom, hogy te is az angolok foglya vagy. Én is az vagyok. Én indiai maharadzsza, azaz fejedelem vagyok. Népemmel fölláadtam az angol zsarnok uralma ellen, de levertek és menekülésem közben, a Fekete-tenger partján elfogtak. Írd meg te is, hogy ki vagy és miért kerültél az angolok fogságába. Ne csodálkozzál, hogy magyar levelet küldök. Ali szolgám írta, aki ada-káléi török és tud magyarul. Ő tanította meg a papagájt is arra a néhány magyar szóra, mellyel téged megszólított, mert látott téged egyszer Ada-Káléban és akkor magyarul beszéltél. Feleletedet a papagáj híven elfecsegte nekünk. Ha tehát komoly szándékos az, amit a papagáj kérdésére feleltél, írd választ. A leveledet elhozza a madár. Vigyázz, hogy a hajó népe semmit észre ne vegyen.”

Dörmögő úr tüstént megírta a levelet, mely így hangzott:

„Tisztelt Maharagudzsza úr! Én, Dörmögő Dömötör, máramarosi erdőbirtokos és méztermelő vagyok. Az angolok azért hurcoltak gyászos tengeri rabságba, mert attól féltek, hogy kirúgom valamennyi fogukat. Én vagyok ugyanis a Silk meg a Felk híres csatázója. Mondhatom, én nemcsak Maharagudzsza, hanem Holnap és Holnaputánharagudzsza is ezekre az ángliuszokra. Hogy én szeretnék-e megszökni? Iszen éjjel-nappal azon töröm az én kedves buksimat. Szököm én, ha csak az kell. Ezzel maradok Maharagudzsza uramnak nyájas dörögéssel mézes, epres szabadságot kívánva, szerető rabtársa Madörmögő Dömötör.”

A ténsúr a jeles levelet a papagáj csőrébe tette s örömmel látta, hogy az okos madár milyen ügyesen bujkál a matrózok elől. Senki sem vette észre, hogy milyen veszedelmes kis postás röpköd a hajó egyik részéből a másikba.

El lehet képzelni, hogy a tekintetes úr türelmetlenül várta a választ. Százszor is megszámlálta a kabátja gombjait:

- Szabad leszek... nem leszek... leszek... nem leszek... leszek...

Az utolsó a szabadulást jövendőlte, amire a ténsúr vígan összecsapta a bokáját. No, hát ez a kis bokázás akkorát szól, hogy a kapitány a hídjáról leszólt a matrózokra:

- Mi történt? Csak nem robbant föl a kazán?

A ténsúr pedig újra számlálgatni kezdte a gombjait:

- Főz még nekem a Jutka szakácsné lekváros derelyét... nem főz... főz... nem főz... főz!

Erre a jövendülésre a ténsúr akkorát csettentett néhányszor a nyelvével, hogy a kapitány azt kérdezte a matrózoktól:

- Ki lövöldöz itten pisztollyal?

Senki sem lövöldözött, a kazán sem robbant föl, csak a fogolynak volt jókedve. Hej, ha tudta volna a kapitány, mitől olyan jókedvű ökelme, nem sétált volna oly nyugodtan a hídján!

Végre estefelé megjött a papagáj a levéllel. Ez volt benne:

„Éjjel hadd nyitva a kabinod ajtaját. Ha a papagáj háromszor megkoppantja az orrodat, másszál észrevétlenül a hajó szélére és nézz le a tengerre. A madár vezetni fog.”

- Az orromat? - morogta a ténsúr. - Miért koppintgatja éppen az orromat az a csúnya papagáj, mikor az az én legkényesebb testrészem?

No, de nem is haragudott komolyan a jeles férfiú, inkább szeretett volna ujjongani, ordítózni, táncolni és rúgni - labdát is, angolt is, összevissza. Hej, közeledik a szabadság!

Elhatározta a ténsúr, hogy virrasztva tölti az éjszakát, de bizony csakhamar leragadt a szemehéja és elaludt. Azt álmodta, hogy a ferencvárosi pályán javában viaskodott az angolokkal és éppen a Windsor kapujába akarta röpteni a labdát, mikor egy angol csatázó egymás után háromszor orron rúgta.

- Ej, kutya meg a mája, ezért meglakolsz ánglius! - dörögte a ténsúr és ellenfeléhez kapott... hát valami repdeső, tollas micsodát fogott meg.

- Hiszen ez a papagáj! - suttogta. - Ez koppantgatta az orromat, nem az angol. Siessünk, itt a szabadulás órája!

Óvatosan fölmászott a fedélzetre. Mély csönd volt a hajón. A matrózok aludtak. Az őrtiszt a parancsnoki híd egyik sarkában állt és a sötétségbe bámult. Koromfekete éjszaka borult a tengerre. Nem látszott egyetlen csillag sem. A madár nesztelenül röpült a ténsúr előtt és a födélzet melledzőjéhez vezette őt. Dörögő úr lenézett a tengerre: hát a hajó mellett, a vízen, egy csónak ringott, a csónakban két alak. Alig lehetett látni őket a sötétségben.

- Ereszkedj le a kötélre! - szóltak alulról halkan.

Akkor vette észre a ténsúr, hogy a hajóról kötéllóg le a csónakba. Ügyesen átugrott a melledzőn és a kötélre leereszkedett... Csakhamar a csónakba toppant, mely csaknem elmerült a terhe alatt.

- Allah segíts! - szólt az egyik alak. - Ez aztán sok piláfot ehetett életében, hogy így meghízott.
(A piláf török étel.)

A ténsúr szeme végigfutott társain. Az egyik fényes öltözetben volt, a másik egyszerű török ruhában. A fényes öltözetű volt a maharadzsa, a másik Ali, a szolga. Ali vállán ült a papagáj. A maharadzsa a kormánynál ült és parancsoló hangon szólt valamit törökül Alinak. Ez megragadta az evezőt.

- Fogd meg idegen te is az evezőt - szólt Ali a ténsúrhoz -, siessünk, mert ha észrevesznek, végünk van.

A tekintetes úr mancsába vette az evezőt és nagyot rántott rajta - hát úgy repült tova a csónak, mintha ágyúból lőtték volna ki.

- Ej, be jó fogása van uraságodnak - csudálkozott Ali. - Nem hiszem, hogy ilyen gyorsan dolgoznék a *Hullámtaraj* gőzgépe.

- Mi az a *Hullámtaraj*?

Ali a hajóra mutatott.

- Az ott, ni. A hajó. Hát nem tudta, hogy ennek hívják az angol hajót?

- Nem. Velem nem beszélt a hajón senki, csak ez az okos papagáj. De hová csónakázunk?

- Azt csak Allah tudná megmondani. Addig evezünk, amíg egy barátságos hajóra nem akadunk. Hanem képzem, hogy az angolcskák mekkorát néznek reggel, mikor észreveszik, hogy megszökött a maharadzsa.

- Az semmi - mosolygott a ténsúr. - De akkor fognak csak igazán mérgeledni, ha észreveszik, hogy megszökött a Madörmögő. Hehehe, ha megtudják, hogy nekik már csak Tegnapdörmögő a nevem. Hogyan jutottak ehhez a csónakhoz?

- Megvesztegettünk néhány hajóslegényt, akik segítettek lebocsátani a vízre az egyik mentőcsónakot. Uraságodat azért vittük magunkkal, mert legalább két evezőre volt szükségünk.

Gyorsan eveztek. A hajó már eltűnt a sötétségben. A maharadzsa szótlanul ült a kormánynál és szeme a tengeren járt. Bizonyosan messze hazájára, elveszett koronájára gondolt. A papagáj néha odaszállt melléje és fejével a kezét simogatta. A száműzött fejedelem szeméből egy könny hullott a madár tollára, mely úgy ragyogott, mint a ruhája legszebb gyöngye.

Egyszerre gyors szél nyargalt el fejük fölött és a csónak erőbben kezdett himbálózni.

- Vihar lesz - mondotta Ali.

Alig ejtette ki Ali a száján e szavakat, egy hullám nagyot lökött a csónakon.

- Öregem, hullám pajtás, ne bolondozz, mert visszarúglak - morgott Dörmögő úr.

A hullámok azonban nem ijedtek meg a jeles labdarúgótól s úgy dobálták egymásnak a csónakot, mint a jókedvű majmok a narancshéjat. Aztán egyre öregebb és dühösebb hullámok érkeztek, melyek föl vitték őket a negyedik emeletre, aztán visszacsúszttatták a pincébe. Minden pillanatban attól tartottak, hogy fölborul a nyomorult kis csónak. A maharadzsa és Ali úgy kimerült, hogy egyik a másik után elvesztette eszméletét s ha Dörmögő úr a csónakhoz nem kötözi őket, a hullámok besodorják a tengerbe. A ténsúr egymaga dolgozott két evezővel.

Így virradt rájuk a reggel. A ténsúr nagy messze egy hajót vett észre, amire kendőt lobogtatva ordította: - Hé, hé! Segítség!

Jótorkú legény a vihar, de a tekintetes úrral nem versenyezhetett. Akárhogy erőltette a tüdejét, a ténsúr jobban bírta. Meg is érkezett a válasz: a hajósíp éles hangja. Észrevették a hajóról.

- No, kedves Maharagudza barátom - örvendett a ténsúr -, ha eddig meg nem haltál, mindjárt Makacagodza lesz a neved. Mindjárt a mentőhajócskán csücsülünk és papizunk. Hm, de csak nem valami ánglius hajót hoz erre az ördög?! Nini, mégpedig hadihajó!

A hatalmas hajó közeledett s láthatóvá lett az árbocán a félholdas zászló.

- Török hadihajó! Csok jasa! Éljenek a török testvérek! Éljen a török-magyar-mackó barátság!
- kiabált lelkesülten Dörmögő úr.

Nekifeszítette a hullámoknak az evezőket és hamarosan a hadihajó mellett termett, melyről piros fezes tengerészek lépcsőt bocsátottak alá. Egy szerecsen matróz a csónakba ugrott, hogy segítsen, mert a hajósok bizonyosra vették, hogy valamely elsüllyedt hajó menekültjeivel van dolguk.

- Jaj, eszem azt a füstös ábrázatodat! - kiáltotta a ténsúr és örömében egy pusztit nyomott a fekete legény arcára. A szerecsen a fogát vicsorgatta és olyan mozdulatot tett, hogy megharapja a barátságos, de nagyon szőrös idegent, ha még egy csókkal tiszteli meg.

A ténsúr fölkapaszkodott a lépcsőn s a betegeket is fölcipelték. A hajón tüstént magukhoz tértek.

- Kik vagytok, idegenek? - kérdezte a hajó parancsnoka.

- Menekültek vagyunk - felelt Ali. - Angol rabságból szöktünk meg. Ez az én uram - mutatott az indus fejedelemre -, Bukurta maharadzsa.

A török hajóparancsnok keresztbe tette mellén a karját és mély tisztelettel hajlott meg a maharadza előtt.

- Ez itt pedig Mármaros mindigdörmögője - mutatta be magát a ténsúr, miután Ali lefordította neki a parancsnokkal való beszédét.

Hej, jólesett a törődött menekülteknek a reggeli, kivált minthogy a vihar is elállt s a hajó nem himbálózott.

- Hová szándékoznak? - kérdezte tőlük a parancsnok.

- Magyarországba - felelt egyszerre a maharadza és a madörmögő.

- Örülök, hogy szolgálatukra lehetek - mondotta az udvarias török. - Mi éppen az Adriai-tengerre sietünk, ahol egy kis dolgunk van az olasz hajókkal.

- Mi dolguk?

- Olaszország megüzente a háborút Törökországnak. Most kaptuk a hírt a drótnélküli távirón.

A hajó teljes gőzerővel rohant Konstantinápoly felé. A tengerészek lelkesen készültek a csatára, de a leglelkesebb a hajón a ténsúr volt, mert az Adriai-tengerről majd könnyen hazajuthat Magyarországba.

„Nem tudom, hogy megveri-e Törökország Olaszországot - gondolta -, de hogy Magyarország megveri Angliát, most már bizonyos.”

És büszkén csapott a mellére.

A török hadihajó alig állt meg Konstantinápolyban s a ténsúr csak futólag látta a török főváros gyönyörű képét. A hajó végighasította a Márvány-tengert és a szigettengerre tartott. Alig ért ide, feltűnt egy olasz hadihajó. Nosza megszólaltak az ágyúk. Ércorkok bömböltek mind a két hajón, bombák pattogtak a levegőben s a hajókon; füstbe borult a tenger. A ténsúr ámulva nézte ezt a veszedelmes labdázást s mikor egy török tengerész, bombától eltalálva, éppen mellette esett el, a nagy árboc mögé ugrott.

- Ej, a gurigáját - morogta -, ennek a fele sem tréfa. Azok az olaszok nagyon gorombák.

Irtózatos dörrenés rázta meg a levegőt. Egy bomba éppen a *Sabah* (ez volt a török hajó neve) földézetén pattant szét és felgyújtotta az elő részét.

- Hurrá! - hangzott az olasz hajóról.

A földézetén végigrohant a maharadzsza meg Ali. Mind a kettő kezében vizes csöbör és csákány volt.

- Hát te, effendim, mit csinálsz itt az árboc mögött? - kérdezte Ali a tekintetes úrtól. („Effendi” körülbelül annyit jelent, mint magyarul az „uram”).

- Mit csinálók? - válaszolt Dörmögő úr. - Ropogtatom az ujjaimat.

- Most, mikor ég a hajó?

- Az nem fontos... a fő az, hogy a Felk fog-e győzni vagy a Windsor. Már két ujjam roppant... ha még egy roppan, a magyar győz, mert három a magyar igazság.

Ali a fejét csóválta és magában hálátlannak tartotta a tekintetes urat, hogy ilyen közömbös megmentői iránt. A ténsúr aztán bemenekült az étkezőbe, Ali pedig a tűzhöz sietett, melyet sikerült elfojtani.

- Borzasztó, hogy hull az ember! - mondotta Ali, mikor egyszer átment az ebédlőn.

- Nem az a fontos - mondotta a ténsúr -, hanem hogy mikor ebédelünk.

Ali eltátotta a száját bámultában.

- Az ebédre gondolsz, effendi? - dadogta. - Most, mikor az ágyú dörög?

- Én olyan éhes vagyok, hogy azt sem tudom, az ágyú dörög-e, vagy a gyomrom korog? Mondd meg a parancsnoknak, hogy kergessék pokolba azt az olasz hadihajót, mert Dörmögő bácsi szeretne már ebédelni. Remélem, a szakács nem sózza el a levest.

Ali megbotránkozva hagyta el a ténsurat és ment az ágyúk mellé, segíteni a tűzereknek. A maharadzsza is úgy dolgozott ott, akárcsak egy közlegény. A ténsúr pedig odalenn hallgatta a harcmorajt és számlálta a percek az ebédre való csengetésig.

Egyszer csak elnémultak a török hajó ágyúi. Ali tántorogva jelent meg az étkezőben.

- Végünk van! - kiáltotta. - Az olaszok győztek, összes ágyúinkat szétlőtték. Most a mi hajónk menekül, az olasz pedig üldözi.

- Nem az a fontos - szólt a ténsúr -, hanem, hogy csöngetnek-e hát végre ebédre?

Most nagy dörrenés hallatszott. Ali kitekintett az ajtón, majd a ténsúrhoz lépett.

- No, effendi, ma egyáltalán nem ebédelünk.

- Miért?

- Mert az olaszok belőttek a konyhába és a golyójuk tönkretette az ebédet.

Dörmögő úr felugrott. Szeme vérben forgott.

- Ezt tették? - kiáltotta. - Ezt? Hah, most aztán vége a türelmemnek. Most majd Dörmögő Dömötörrel gyúlik meg Olaszország baja. Gyere, barátom, a födélzetre!

- Minek? Hiszen nincs egyetlen ép ágyúnk.

- Az nem fontos. A fő az, hogy van-e ágyúgolyó?

- Van elég.

Fölmentek a fedélzetre. Az olasz hajó egészen a török nyomában volt. Az olaszok ritkábban ágyúztak már, mert észrevették, hogy a törökök ágyúi tönkrementek s szerették volna megadásra kényszeríteni ellenfelüket. A török tisztek és katonák búsan csoportosultak parancsnokuk körül... némelyiknek könny is csillogott szemében. Egy perc múlva vagy meg kell hódolniuk vagy a tenger fenekére jutnak.

A födélzeten sok ágyúgolyó hevert. A ténsúr kiválasztotta a legnagyobbat és a lába elé helyezte, aztán megcélozta az olasz hadihajó vezérét, aki a parancsnoki hídon állott.

- Adjátok meg magatokat! - kiáltották az olasz tengerészek.

- Jó, jó, ebbe még Dörmögő úr is beleszól egy kicsit - morogta a ténsúr és nagyot rúgott a vaslabdán. Repült az ágyúgolyó - s a következő pillanatban az olasz parancsnok lehullott a hídról.

- Gól! - ordította a ténsúr.

Az olasz hajón a parancsnok eleste nagy zavart és ijedelmet okozott. A tisztek és matrózok összefutottak, a figyelem elterelődött a török hajóról, mely gyorsan oldalt fordult és igyekezett eltűnni üldözője előtt. Ez csakhamar sikerült is.

A török tisztek hálálkodva fogták körül a ténsurat.

A parancsnok megragadta a jeles úr mancsát.

- Effendim, te megmentetted hajónkat! Te bosszút álltál az olaszokon, akik igazságtalanul hadat üzentek Törökországnak.

- És igazságtalanul agyonlőtték az ebédünket - tette hozzá a ténsúr, aki nyilván ezt tartotta Olaszország legnagyobb bűnének.

- Éljen a fogas és körmös effendi! - kiáltották a katonák. Ali pedig megrázta a ténsúr mancsát és ezt mondotta: - Látom, effendi, hogy nem vagy hálátlan.

Amíg a tekintetes úr a török hajón utazott, Konstantinápolyban nagy lármá volt az angol nagykövet konyháján. A szerezsen főszakács iszonyúan pörölt az új segédszakáccsal, aki nem volt más, mint Hörpentő bátya.

- Te Bálám számára, te nílusi víziló, mivel kevered a rántást?

- Ezzel a kanállal, ni! - felelt a bátya.

- Te sivatagbeli teve! - ordított a főszakács. - Ez kanál? Hiszen ez szénvonó. Hol tanultál te főzni?

- Máramarosban - felelt büszkén a segédszakács.

- Visszakérheted a tandíjad. Eredj a pokolba, majd én főzök.

Hörpike letette a kanalat, azaz a szénvonót és számárfület csinált a szerezsen főszakács mögött.

„Csak káromj, te fekete varnyú! - gondolta magában. - Fulladj meg a saját főztődön. Iszen éppen azt akarom, hogy ne legyen dolgom, mert már fűttem a rigóm!”

Az utcáról csakugyan rigófűt hallatszott. Hörpöntő bátya kisomfordált a házból s künn várta Lohinai, a detektív, madárkereskedőnek öltözve, nyakában kalitkával. Ebben az áruhában kereste Konstantinápolyban a ténst, ő is adott rigófűt jelet Hörpöntőnek, aki azért állt be szakácsnak az angol nagykövethoz, hogy ott megtudjon valamit az eltűnt férjéről. Annyit már megtudtak, hogy a Fekete-tengeren a *Hullámtaraj* nevű angol hajóra vitték át a ténst.

- Megérkezett a *Hullámtaraj* - sűgta Lohinai a bátyának.

- És dörög-e az angol hajócska? - kérdezte az.

- Nem.

- No, akkor nincs is a hajón a tekintetes úr.

- Nincs rajta. De talán megtudjuk, hogy hol van. Fred úr az angol hajó kapitányával éppen most ment be az angol nagykövethoz, maga, bátya, kihallgathatná a kulcslyukon a beszédüket.

- Kihallgatni? Ebben a percben kihallgatom a fránya ángliust. Nekem nagyon jó kis fülecském van a hallgatózáshoz. Hanem... hm... én kitűnően tudok angolul enni, angolul dörögni, de angolul beszélni elfelejtett megtanítani a papuskám.

- Nem baj. Csak azokra a szavakra figyeljen, amelyeket legtöbbször emlegetnek. De azokat jól bevéssze az eszébe.

Hörpike elsietett s nemsokára a nagykövet szobájának ajtaja előtt guggolt, rózsás fülecskét a kulcslyukra tapasztva. Odabent éppen jelentette a nagykövethoz az angol hajó kapitánya:

- Sajnálom, nagyméltóságú uram, a maharadzsa megszökött.

- Hogyan szökött meg?

- Éjszaka ő és szolgálja az egyik mentőcsónakunkat észrevétlenül vízrebocsátották.

- Egy Dörögő nevű magyar labdarúgó segítségével, aki velük együtt szökött meg - szölt Fred.

„Ehe! Dörög már a ténst! - gondolta vígan a bátya, hallván az ismerős nevet.”

- Nem tudják, mi lett velük?

- Éjszaka nagy vihar volt a tengeren. Ha valamely hajó föl nem vette őket, elpusztultak.

A nagykövet néhány írást vett elő. Titkos ügynökeinek a jelentései voltak az írások.

- Azon az éjszakán az önök hajójához legközelebb a *Sabah* nevű török hadihajó járt, amely tegnap Konstantinápoly mellett elhaladt - mondotta a nagykövet. - Már jelentették nekem, hogy azon a hajón három hajótörött menekült volt.

- A *Sabah*! - kiáltotta egyszerre a kapitány és Fred. - Azok a hajótöröttek a mi foglyaink voltak. Hol van most a *Sabah*?

- Tripolis (ejtsd: Tripolisz) felé sietett.

Amit ezután hallott a jeles szakács, az szomorú meglepetés volt számára. Tudniillik, se szó, se beszéd, elkezdett a hátán nagy vígan csattogni egy korbács.

- Te haszontalan, hogy mersz hallgatózni? - kiáltotta egy hang.

A bátya mögött állott a nagykövet főszolgálja. Kezében korbács.

- Bocs-csánat, bocs-csánat, nem tudtam, hogy tilos - mentegetőzött a meglepett férfiú és elrohant. Meg sem állt az utcáig.

- No, hallott valamit? - kérdezte Lohinai.

- Többet, mint amennyit reméltem - morgott a bátya.

- Milyen szót hallott legsűrűbben?

- Ezt, hogy: puff! Még most is fáj a hátam bele. Amint a kulcslyuknál guggoltam, észrevett a főszolga és végigvert a korbáccsal.

- Arról beszéljen, hogy milyen szavakat hallott?

- Ezt, hogy Dörmögő, *Sabah*, meg hogy Tripolis - süsse meg, ha olyan kíváncsi rája.

A detektív szeme fölillant.

- Most már mindent tudok. Dörmögő úr a Sabah nevű török hadihajón van, mely jelenleg Tripolis felé halad. Megyünk Tripolisba, bácsika.

*

...A *Sabah* szerencsésen kikötött Afrikában, mégpedig a tripolisi tengerparton. Ott már várta egy csapat fegyveres arab, s ugyancsak megbámulta a ténsurat, mikor a török matrózok elmondották, hogyan rúgta agyon a vaslabdával az olasz hajóparancsnokot. Az arabok megtapogatták az izmait, hatalmas mellkasát, végül előhoztak egy tevét és az egyik így szólt: - Üdvözlégy, vezérünk, ülj a vezértevére és vezess minket a harcba!

- Mit akarnak ezek a fehérlepedős táltosok? - kérdezte Alitól a ténsúr.

- Vezérükül választottak s azt akarják, hogy ülj erre a tevére.

- Én üljek föl harmadik púpnak erre a kétpúpú szörnyetegre? - riadozott a ténsúr. - Soha!

- Uram - mondotta Ali -, ne sértsd meg ezeket a derék arabokat, vállald el a vezérséget és ülj föl a tevére.

- Hm, de én nem az olaszokat, hanem az angolokat akarom megverni! No, nem bánom, rúgok még egy-két gólt az olasz kapuba! No, hadd ülök erre a hegyes-völgyes paripára!

A teve szépen lehasalt a homokba, a ténsúr a két púp közé ült, aztán az állat fölemelkedett.

Az arabok ujjongva fogták körül az új vezért.

- Allah! Allah! Előre az olaszok ellen! - kiáltották.

Ott vágatott hát a pusztában Dörmögő Dömötör az arabjaival. A tekintetes úrra is akasztottak egy lepedőt, melyet az arabok burnusznak neveztek. Gyönyörűen festett benne. Tizenkét óráig egyfolytában nyargaltak ezután.

- Te, Ali - fordult az újdonsült vezér a maharadzsa szolgájához -, miféle istentelen pusztaság ez itt ni?

Szétmutatott a körülöttük elterülő végtelen laposságon, melyen nem látszott sem fa, sem ház, de még egy bokor vagy fűszál sem.

- Ez uram, a Szahara.

- Mihara?

- A Szahara-sivatag. A világ legnagyobb homokos területe.

- No, szervusz Dömötör! - kiáltott a ténsúr. - Hiszen itt még erdő sincs.
- Nincs ám. Még csak egy árva fa sincs.
- Nincs? Aztán érdemes ilyen országért harcolni? Adjátok oda az olaszoknak és pont.
- Az arabnak szent ez a sivatag is, mert ez az ő hazája.

- No, nekem nem hazám. Megfordulok és visszamegyek a hajónkra.

- A hajónk, a *Sabah*, már valamerre Konstantinápoly felé jár - mondotta Ali. - Ez a hajó csak azért jött, hogy fegyvert szállítson a török és arab seregnek. Nézd, az a sok teve mind meg van rakodva fegyverrel, puskaporral, melyet a hajóból szállítottak partra.

Az arabok közt csakugyan hosszú tevekaraván lépdelt, nagy csomagokkal megrakva. Még kisebb tábori ágyúkat is cipeltek a tevék.

- Jól van, jól van - dörmögte a ténsúr. - Hát nem megyek vissza. Megígértem ezeknek a jóra való araboknak, hogy verekedni fogok velük, hát verekszem. Csak legalább mutassátok meg, hol az ellenség, hadd egyem meg, aztán megyek haza.

- Elég hamar meglátod az ellenséget - mondotta Ali. - Hallod a muzsikáját?

A távolból ágyúdörgés hallatszott. Tripolisnál harcoltak. A pusztából egy csapat török katona közeledett az arabokhoz.

- Mit hoztok? - kérdezte a török csapat tisztje az araboktól.

- Fegyvert, uram, meg ágyút, puskaport.

- Éppen jókor! Javában folyik a csata. Hát ez a szép fogú bácsi kicsoda? - kérdezte a tiszt a ténsúrra mutatva.

- Ez a mi vezérünk - mondták az arabok. - Ez mentette meg a *Sabah* hadihajót, mely ezt a sok fegyvert hozta. Agyonrúgta ágyúgolyóval az olasz parancsnokot.

A tiszt tisztelgett a bozontos vezér előtt és bemutatta magát:

- Az én nevem Arabi bég.

- Az én nevem pedig Harapi dörmög - mutatkozott be viszont a ténsúr.

- Uram, miért nevezed magadat Harapinak és miféle rang az, hogy „dörmög”? - kérdezte Ali, négy szemközt, a jeles vezértől.

- Hát nem vagyok én Harapi? Nincs nekem ahhoz jó fogam? És ha ő bég, holott nem bárány, az én hangom meg dörmög, mert én meg mackó vagyok.

A nagy golyó ugyanis nem tudta, hogy a bég nem azt jelenti, hogy valaki béget, hanem olyan cím, mint nálunk a báró vagy nemes.

- Barátaim! - kiáltotta a tiszt. - Előre az olasz sáncokra! Reggel óta ostromoljuk a sáncokat, de nem tudtuk eddig elfoglalni.

- Hát persze - mondotta a ténsúr -, mert hiányzott egy jó csatázó, aki be tudja rúgni a labdát a kapuba. No, de most már itt van a Ferencváros legkitűnőbb csatázója, hát nincs semmi baj.

Ezzel a csapatához fordult:

- Előre, arabok!

A sáncnál a tekintetes úr leugrott a tevéről, az arabok leugráltak a lóról... A ténsúr megeresz-tette a hangját, s úgy rohant előre; a szegény olasz katonának pedig erre a hangra a vér is megfagyott az ereiben.

Senki sem tudott ellenállni ennek a rohamnak. A ténsúr oda sem nézett a golyóbisnak - egyet ütött, tíz olasz hullott le a sáncról, egyet rúgott, három olasz kalimpált a levegőben. Az arab harcosok oroszlámként rohantak utána... Pár perc alatt elfoglalták az erődöt. Az olasz menekült a városba.

- Így csináltuk ezt mi a siófoki sporttelepen! - mondotta a ténsúr. - Mit művelnek az arabjaim?

- Fosztogatják az olasz tábornokot - mondotta Ali.

„Én is szétnéztek egy kicsit, hátha akad valami a fogamra” - gondolta a ténsúr.

Egy ház állt előtte: ebben lakott az olasz parancsnok. A ténsúr benyitott egy helyiségbe, mely nagyon megnyerte tetszését, mert éppen az éléskamra volt. Néhány nagy üveg méz is sárgult a polcon.

- No, nézd az édesszájú taljánját, ez ugyan érti a módját, - morgott a ténsúr. - Gyere mézecs-kém.

Letelepedett a földre és vígan öntögette az édes folyadékot a torkába.

- Ez az ínyemnek - szólt csámcsogva. - Ez a nyelvecskémnek! Ez a gyomromnak! Ez a májamnak! Ez a szívemnek!

Minden mondatocskára egy-egy jó korty mézet jelentett. Egyszerre nagy zaj, ágyúdörgés és puskaropogás hallatszott. Ali berohant.

- Uram, menekülj! Az olaszok hússzorosa erővel visszajöttek.

- Mindjárt, mindjárt Alikám! - felelt a tekintetes úr. - Csak még ezt az egy üvegecskét hörpin-tem ki. Ez a tüdőmnek!

A maharadzsza is megjelent.

- Effendim! - kiáltotta - siess! Mindjárt itt lesznek az olaszok!

- Azonnal gyémántos maharagudzsám! De nézd, ez a mézecske is maharagudzsza lenne rám, ha nem csemegézném fel. Ez a vesémnek!

A maharadzsza elsietett. A tekintetes úr pedig kihörpöntette az utolsó üveg mézet, miközben így szólt:

- Ez a zúzámnak! És most hordjuk el az irhánkat, mert még itt csípnek az olasz pajtikák.

Felkászálódott s éppen a sarokba támasztott fegyvere után nyúlt, mikor dörgő hang hallatszott:

- Add meg magad! Ha megmoccansz, halál fia vagy.

Az ajtón és az ablakon puszkacsovek sötétlettek be. Tollas olasz kalapok látszottak a puszkák mögött. Az olaszok bekerítették őrkelmét, az üres mézesüvegekkel együtt. A tekintetes úr nem tudott olaszul, de azért megértette, hogyha ő most ellenáll, azokból a csövekből száz golyó fut ki és lyukasztja át a bundáját. Megadta tehát magát, mire az olaszok berohantak.

- Közzétek meg a kutyát! - ordította egy olasz káplár. - Ez pusztított legjobban köztünk.

- Ez meg a mancsomnak - mondotta búsan a ténsúr, a köteleket nézve, mellyel meghurkolták.

Néhány olasz katona hátbavágta a puskatussal.

- Előre a tábornok úrhoz!

- Ez meg a hátamnak! - suttogta Dörmögő úr, miközben megindult a katonák közt s arra gondolt, hogy a méz bizony jobban esett az imént az ínyének, a gyomrának, a májának, zúzájának.

- Gyalázat - morogta -, hogy a hadifoglyokat megkötözik.

- Nini - szólt egy jóképű olasz katona -, hát te, arab bácsi, magyarul tudsz?

- Persze hogy tudok, hiszen magyar mackó vagyok. Ezt a maskarát csak az arabok akasztották rám. De te, öcsém, hol tanultál meg te magyarul?

- Magyarországon éltem valamikor. Hogy kerültél az arabok közé?

- Az angolok elraboltak, fogságba hurcoltak, én megszöktem tőlük s egy török hajó ide hozott Afrikába, s itt az arabok megválasztottak vezérüknek.

Az olasz bámult.

- Bácsikám, nem füllentesz? Miért raboltak volna el az angolok téged?

A ténsúr büszkén kiegyenesedett és kifeszítette a mellét.

- Miért? Mert én vagyok Dörmögő Dömötör, a világhírű labdarúgó és Anglia attól félt, hogy egy tucat gólt rúgok a kapujába a budapesti labdarúgó versenyen.

- Hehehe - nevetett a katona -, most pedig bácsi, az olasz csizma rúgott téged orron.

- Az olasz csizma?

- Persze. Nem tudod, hogy Olaszországnak csizma alakja van?

Ebben a percben fölordított a ténsúr.

- Nini! Ott van az az ánglius, aki engem ellopott. No megállj, most visszaadom a húsz ételes vacsorát egyszerre!

Nem messze tőlük beszélgetett Fred az olasz tábornokkal. Dörmögő úr előtt egy kókuszdió hevert a földön. Hirtelen megcélozta Fred urat és nagyot rúgott a dión, mely egyenesen az angol orrára koppant.

- Gól! - kiáltotta a ténsúr. - Az olasz csizma engem rúgott orron, a magyar csizma pedig az ángliust.

A szegény Frednek megeredt az orra vére. Fogát csikorgatta mérgében s ezt morogta:

„Ez csak az a mister Dörmögő lehetett!” - Egyszerre észrevette a szuronyosok közt a foglyot és felkiáltott - Tábornok úr, itt van az a szökevény labdarúgó, aki agyon rúgta a hadihajójuk parancsnokát. Ez az, akiről beszéltem. Tudtam, hogy itt találom.

A tábornok a csapatokhoz sietett s a ténsúrra mutatott: - Börtönbe vele! Még ma haditörvénytörés elé állítom.

- Te, barátom - szólt Dörmögő úr a magyarul tudó olasz katonához -, mit jelent az, hogy engem haditörvénytörés elé állítanak?

- Azt jelenti, bácsi, hogy kampec neked. Kapsz tizenkét labdácskát a kobakodba meg a szívedbe.

Nemsokára a sötét börtönben csücsült a ténsúr. Vele szemben két katona töltött puskával.

- Most aztán vége a dicsőségnek - dörmögte. - Nincs több gól, nincs több méz, nincs több utazás. Alászolgája világ, Isten veled Magyarország, Ferencváros és te kedves Máramarosom, zúgó erdeiddel és kitűnő túrósgombócaiddal!

Egyszerre könnyű súlyt érzett a vállán. Odanéz. Hát a papagáj ült ott.

- Ne félj Dörmögő - rikácsolta a madár -, ma éjjel kiszabadulsz!

Ezzel kirepült a papagáj az ablakon s a ténsúr szívében fölébredt a remény.

*

Nézzünk ki azonban kissé az olasz táborba. Miféle zenebona van egy lacikonyha körül? Egy torzonborz szakács nagyban méri az olasz katonáknak a jóféle birkapaprikást. Éppen most önt egy nagy meritókanállal egy katona csajkájába. Ha jól megnézzük a szakácsot, Hörpentő bátyára ismerünk benne.

Azok a katonák, akik már belekóstoltak a paprikásba, prüszkölnek, keserves arcot vágnek, ököllel fenyegetik a bátyát:

- Te gazember, hiszen te megmérgeztél bennünket!

A bátya nem érti a beszédet, de látja a keserves arcokat, és tudja, mi a baj.

- Te bolond talián - morogja mosolyogva -, csíp ugye a paprika? Tudod is te, mi a jó? Megállj csak, amint megszokod a jóféle magyar birkapaprikást, összetett kézzel fogsz könyörögni, hogy mindig ilyet főzzek.

Az olaszok csakhamar észrevették, hogy a szőrösfejű szakács nem mérgezte meg őket.

- Te, Francesco (ejtsd: Fráncseszko) - szólt az egyik -, nem is olyan rossz ez a méreg.

- Nem ám - felelte Francesco és három húsdarabot nyelt le egyszerre -, jobb a rizottónál is.

- De még a makaróninál is.

- Hé, te nagyfogú ördög, adj abból a piros méregből még! - kiáltottak az olasz katonák, Hörpentő bátya nagy rézkondérjához tolongva.

- Hehe, tudtam, hogy jól fog esni a magyar paprikás! Hiszen a fő-főgenerálistok sem evett ilyen jót!

Egyszerre egy tiszt állt meg a tábori tűzhely előtt s tört magyarsággal kérdezte:

- Tudsz-e te csinálni turiosz cusza? - kérdezte olaszul a tiszt.

- Mi a csudát? - álmélkodott a ténsúr.

- A tiszt úr bizonyosan azt kérdi, tud-e maga, markotányos bácsi, túróscuszát főzni? - monddotta a magyarul tudó katona, aki véletlenül ott lebzelt.

- Hogyne tudnék! - rikkantott föl a bátya. - Olyan finom túróscuszát főzök én, hogy az olasz király és a török császár mindjárt megbékélne egymással, ha abból ennék. Aztán kinek kell az a túrós cusza?

- Egy halálraítéltnek - felelte a tiszt, akinek a szavait a katona tolmácsolta. - Az az utolsó kívánsága, hogy még egyszer egy tál túróscuszát ehessen.

- Hallja, tiszt bácsi, ez a halálraítélt csak magyar lehet. Vajon kicsoda? Hogy hívják?

- Dermegginek.

- Kakas csípje meg, hiszen ez csak Dörmögő úr lehet. Aztán miért ítélték halálra?

- Mert ellenünk harcolt. Fegyver volt a kezében, mikor elfogtuk.

A bátya végignézte a kistermetű olasz katonákat.

- Micsoda? Hogy ezek az incifinci katonácskák fogták volna el a ténsurat, mikor annak fegyver volt a mancsában?

- No, nem éppen fegyver volt a kezében - mondottá a magyarul tudó katona -, hanem mézesüveg.

- Így már értem - mondotta a bátya. - A mézen mi mindig rajta ragadunk. Az a mi gyöngénk. Hogyne főznék én túróscsuszát a szegény jó tekintetes úrnak! De még birkapaprikást is viszek neki. Hadd egyék még valami jót, mielőtt a másvilágra csoszogna.

Ezzel mindjárt hozzáfogott a túróscsusza elkészítéséhez. Egyszer csak megszólal egy hang mellette magyarul:

- No, bátya, most itt az alkalom, hogy kiszabadítsuk a tekintetes urat.

Lohinai, a titkosrendőr állt a bátya mellett. Olasz markotányosnak volt öltözve.

- Hogyan szabadítjuk meg?

- Hallottam mindent, amit a tiszt beszélt. Hát a túróscsuszát maga viszi a börtönbe a tekintetes úrnak s titkon ruhát cserél vele, s Dörmögő úr a maga szakácsi ruhájában szökik haza Magyarországra. Nemsokára egy magyar hajó indul innen Fiuméba. Tervünk bizonyosan sikerül, mert úgy hasonlítanak egymáshoz, maga meg Dörmögő úr, mint egy pár tojás... vagy mackó.

- Az már lehet - mosolygott a bátya.

- Hát cserél ruhát?

- Azt meg már nem lehet.

- Miért?

- Mert akkor engem lőnek agyon a ténsúr helyett.

- Dehogy lövik. Ma este megtámadják az arabok a börtönt és kiszabadítják magát. Dörmögő urat ugyanis kikiáltották az arabok királyuknak s most maga lesz az arab király.

- Így már lehet - mondotta a bátya, akinek hízelgett az, hogy ő király lesz.

A tekintetes úr szomorúan ült börtönében, mikor egyszerre édes illat csapta meg az orrát:

- Ej, be jó hazai illatot érzek! Darázs csípjén meg, ha nem birkapörkölt szagot hoz a szél, meg töpörtyűillatot... Ni, hát kend, bátya, mit keres itt?

Ugyanis a börtönbe belépett a bátya, Lohinaival.

- A tekintetes úr utolsó vacsoráját hozom, amit azonban nem a tekintetes úr eszik meg - felelte a bátya.

- Hát ki?

- Én, la, az arab király! Én maradok itt a tekintetes úr helyett, hát én is eszem meg a vacsorát.

- Gyorsan, gyorsan cseréljenek ruhát - suttogta Lohinai. - Az örök most nem figyelnek, mert nekik is hoztunk vacsorát.

A ténsúr megértette tüstént, hogy miről van szó. Perc alatt ruhát cserélt a bátyával.

- Mivel hálálhatom meg, bátya, önfeláldozását? - rebegette Dörmögő úr.

- Azzal, hogy küld egy kis mézet az arab királyi palotámba.

Nemsokára a magyar hajó fedélzetén állt Dörmögő úr. A hajó gyorsan szelte a tengert és gőzölt Fiume felé.

A bátya várta az arabokat, jövőendő alattvalóit. Végre fegyver csörgését hallotta a börtönajtó előtt.

„Jönnek már” - ujjongott magában. Az ajtó megnyílt. Az arabok helyett azonban olasz katonák léptek be.

- Avanti! (Előre!) - mordult rája egy tiszt.

- Hova? - riadozott a bátya.

- A vesztőhelyre - felelt a magyarul tudó katona.

- Ej, a kiskésit! - morogta a bátya. - Az a Lohinai becsapott. Most szép pácban vagyok... engem lőnek főbe a ténsúr helyett.

A katonák azonban nem engedték sokáig mormogni, hanem kituszkolták a börtön elé és bekötötték a szemét.

- Térdelj le! - kiáltotta a tiszt.

- Térdeljen le, Dörmögő bácsi! - ismételte a magyarul tudó olasz.

A bátya letérdelt.

- Most aztán vége a királyságnak is, a mackóságnak is - dörmögte.

A katonák sorba álltak és célba vették a bátyát... E percben iszonyú ordítás hallatszott:

- Allah! Allah!

Száz meg száz marcona arab lovas nyargalt elő. A föld megrázkódott a dobajuktól, a levegő a rivalgásuktól. Perc alatt a földön feküdtek, vérükben, az olasz katonák, a bátyát pedig húsz izmos kéz emelte a levegőbe:

- Éljen a mi vezérünk! Éljen Dörmögődzsi vezér!

- Hát mégis király vagyok! - ujjongott a bátya. - No, olyan tál túróscsuszát főzök a koronázásom örömére, hogy minden alattvalóm megnyalja a tíz ujját!

Aztán egyszer csak felhorkant, és hevesen tiltakozni kezdett.

- Hé, te, fekete, ne szorítsd meg úgy a lábamat, mert rúgok! Aztán mit akartok, hé? Csak nem tesznek erre a tevére?

De bizony rátették a bátyát a vezértevére, kezébe adták a vezérlándzsát és kardot.

- No, most vezess minket a csatába! - mondotta Ali.

- Talán a konyhába? Ott én jobban tudok vitézkedni, mint a csatatéren.

- Pedig most az olaszok ellen kell vitézkedni. Előre, rajta!

A csapat megindult, Hörpentő bátya pedig szétpislogott, merre meneküljön?

- Kell a macskának az ilyen királyság - morogta. - Ha király vagyok, akkor én egész nap a terített királyi asztalnál akarok ülni, nem harcolni.

*

Budapesten, a ferencvárosi versenypályán, egy napon nagy volt az izgalom. Ezen a napon mérkőzött a Windsor és a Felk, vagyis a Ferencvárosi Labdarúgó Klub. Rengeteg közönség sietett a versenytérre, hogy az érdekes labdarúgást lássa. Fél Budapest ott volt.

A ferencvárosiak búsan néztek a verseny elé. Elmúlt a két hét és Dörmögő Dömötörnek se híre, se hamva. Lohinai, a titkosrendőr sem jelentkezett. Lakatos még mindig nem bírta a lábát.

Fölnéztek a levegőbe: hátha megjelenik ott egy repülőgép és arról lebarnállik a tekintetes úr bájos feje:

- Itt vagyok, derék Ferencváros!

Lenéztek a földre, hátha megnyílik és kibúvik belőle Dörmögő úr:

- Itt vagyok, ragyogok.

De bizony nem érkezett meg ökelme repülőgépen, nem is bújt elő a földből.

- Megvernek bennünket, csúfosan megvernek - sóhajtott a Barinkay.

- Én már úgy érzem magamat, mint a kétfenekű dob, melyet kétfelül püfölnék - mormogta Lóskay.

- No, a Ferkó-város nevét Furkó-városra változtathatjuk - mondotta a tréfás Garancsi. - De az angolok kezében a furkó.

- Nézzétek, milyen jókedvűek az ángliusok!

Az angol csapat ott állott a nézők emelvénye előtt. Csupa izmos, megtermett alak; a lábikrájuk mint a vas. Köztük volt Fred is, akit körülfogtak.

- Mi lelte az orrodát, Fred? - kérdezte az egyik angol. - Olyan, mintha levasalták volna.

- Valaki kókuszdiót akart az orromon törni - mondotta Fred -, de nem a dió, hanem az orrom tört be.

(Mi már tudjuk, hogy ki volt az, aki a kókuszdiót Fred orrához rúgta.)

- Te, Fred - kérdezték az angolok -, bizonyos, hogy nem érkezik meg Dörmögő?

- Jótállok érte a fejemmel.

- Csak az orroddal ne állj jót, mert azt úgy tönkrelapították, hogy nem sokat ér - nevettek a windsoriak. - Hol van most az a Dörmögő?

Fred ságva mondta: - Tripolisban pihen.

- De hisz onnan ide lehet jönni.

- Én nem azt mondtam, hogy Tripolis földjén pihen, hanem Tripolis földjében.

- Meghalt?

- Agyonlőtték az olaszok.

- Láttad?

- Nem láttam, de jelen voltam, mikor halálra ítélték. Nem várhattam meg a kivégzést, nehogy lekéssem a versenyről. Az apám egyik hajója Tripolisban volt és azzal elutaztam, hogy idején Budapestre érjek.

E percben felhangzott a bíró sípjele. Ez a verseny kezdetét jelentette. Mély csend támadt a versenytéren. A ferencvárosiak csapata lesütött fejjel lépkedett a térre, ellenben az angolok vígan, frissen, a győzelem biztos tudatában.

- Éljen! - rivalgott a közönség, mikor megjelentek a ferencvárosiak.

A Felk derék labdarúgói azonban nem viszonozták az üdvözlést. Tudták, hogy nem fogják az éljent megérdemelni. A magyart legyőzi az angol.

- Hurrá! - kiáltotta most a tömeg, hogy bevonultak az angolok.

- Hip, hip, hurrá! - feleltek a windsoriak.

Egyszerre azonban megfagyott a hurrá az ajkukon. Visszahőköltek, mintha kísértetet látnának. Csakugyan egy kísérteties alak állott velük szemben, nagyfejű, bozontos arcú, hatalmas vállú alak. Kísértetet láttak, de az mosolygó, udvarias kísértet volt, a ferencvárosiak dresszébe öltözve és a sipkáját megemelve, udvariasan meghajolt a Windsor előtt:

- Alázatos szolgájuk, tisztelt urak!

Fred sápadtan morogta:

- Ez az ördögös Dörmögő gólt adott a halálnak is.

Ez bizony Dörmögő Dömötör volt a saját úri személyében. Mellette állt Lohinai, a titkosrendőr, aki a homlokát törülte és azt lihegte:

- Hála Istennek, idején érkezünk!

Nosza, olyan éljenvihar tört ki, mintha a menny dörögne. Ezer meg ezer száj kiáltotta:

- Éljen Dörmögő Dömötör!

Az emberek mind fölgaskodtak, hogy lássák a híres labdarúgót, a Felk tagjai pedig hozzárohantak, ölelgették, majd szétszedték örömükben. A ténsúr lerázta magáról az ifjakat s megint az angolokhoz fordult:

- No, tisztelt ánglius kollégák, hát nem felelnek az én szíves köszönésemre? Ejnye be udvariatlanok! Pedig én elég messziről jöttem, hogy üdvözljem a mistereket.

Most ismét fölríkkolt a síp, kezdődött a harc. Dörmögő úr a csatársorba állt.

- No, most csülökre, ánglius! Most visszaadok a húsz tálas ebédből tizenkilenc tálat! (Egyet ugyanis már visszaadott Tripolisban - a Fred uram orrára.)

A ferencvárosiak nem csináltak egyebet, csak odarúgták, vagyis átadták a labdát a tekintetes úrnak, akitől aztán többé nem értek hozzá a windsoriak. Ha nagyon tolongtak Dörmögő úr körül, a jeles labdarúgó csak egyet fordult és három angol feküdt a földön.

A labdát szép csöndesen, apróka lökésekkel a kapu irányába terelte s aztán - egy rúgás. A labda úgy repült a kapuba, mint az ágyúgolyó. A ténsúr minden gól után ezt kiáltotta:

- Egy tál... két tál... három tál...

A közönség ujjongott, tapsolt, éljenzett. Tizenkilenc tálat - akarom mondani gólt rúgott a ténsúr az angol kapuba, mikorra véget ért a játék.

A ferencvárosiak vállukra kapták a ténsurat (hej, ugyancsak görnyedeztek a fiúk a teher alatt) és kikiáltották labdarúgó bajnoknak! A közönség virágot dobált a kitűnő férfiú felé, aki hajlongva köszönte meg a kitüntetést. De ugyanakkor egy másik köpcös és bozontos alak furakodott a ténsúr felé, ezt kiabálva:

- Helyet, helyet Hörpentőnek, a nyugalmazott arab királynak! Őfelsége gratulálni akar a labdarúgó bajnoknak!

- Nini, a bátya - kiáltott örvendezve a ténsúr, megrázva az érkezett mancsát - Isten hozta. Hát otthagytá a királyi székét?

- Ott én! - szólt. - A rókának kell az olyan királyság, ahol a mackó még egy jót sem szundíthat. Tevén kell ülni és ellenséggel kell mindig verekedni. Jobb itthon, ugye, tekintetes úr?

.oOo.